

NAKOTIES PASAULIS

Pasirinktoji

„Vampyrės dienoraščio“ autorė

L. J. SMITH

Alma littera

1

SKYRIUS

Tai nutiko per Rašelės gimtadienio šventę, tą dieną jai suėjo penkeri.

– Galim lįsti į vamzdžius?

Gimtadienį ji šventė žaidimų aikštelėje, ten buvo daugiausia lipynių, vamzdžių ir čiuožynių, kiek tik jai teko matyti.

Mama nusišypsojo.

– Gerai, kačiuke, tik rūpinkis Timiu. Jis ne toks greitas kaip tu.

Tokie buvo paskutiniai mamos ištarti jai žodžiai.

Nors Rašelei nė nereikėjo to sakyti. Ji visada rūpindavosi Timiu: šis, visu mėnesiu jaunesnis už ją, dar net nelankė darželio. Timio plaukai buvo juodi, šilkiniai, mėlynakis berniukas labai meiliai šypsodavosi. Rašelės plaukai irgi buvo tamsūs, tik akys žalios – kaip smaragdai, sakydavo mama. Žalios kaip katės.

Laipiodama vamzdžiais ji vis atsigręždavo į Timį; kai juodu pasiekė ilgus, slidžius vinilu išmuštus laiptus, Rašėlė padavė jam ranką.

Timis džiugiai nusišypsojo, mėlynos akys suspindo iš susižavėjimo. Abiem užsiropštus į viršų, Rašėlė paleido jo ranką.

Ji pasuko prie Voratinklio, didelio įrenginio vien iš virvių ir tinklų. Kartais dirstelėdavo pro storastiklius vamzdžių langus ir pamatydavo apačioje mojuojant mamą. Bet paskui prie jos pasišnekėti priėjo kita mama, ir Rašėlė liovėsi žvilgčiojusi. Regis, tėvai niekaip nesugeba vienu metu šnekėtis ir mojuoti.

Ji susikaupusi landžiojo vamzdžiais, atsiduodančiais plastikų ir senomis kojineėmis. Vaizdavosi esanti triušis oloje. Ir nenuleido akių nuo Timio – kol abu prišliaužė Voratinklio apačią.

Voratinklis buvo įrengtas pačiame statinio gale. Aplink nesiautė kiti vaikai, nei dideli, nei maži; buvo beveik visiškai tylu. Virš Rašėlės kabojo balta mazguota virvė, tolstanti aukštyn, ligi pat Voratinklio.

– Gerai, lik čia, o aš užlipsiu viršun ir pažiūrėsiu, kaip tau užsiropšti, – pasakė ji Timiui.

Tai buvo lyg koks nekaltas melas. Iš tikro ji nemanė, kad Timiui tai pavyks, bet jei būtų tekę jo laukti, nebūtų užsikoręs nė vienas.

– Ne, nenoriu, kad liptum be manęs, – ėmė prašyti Timis. Jo balsas atrodė neramus.

– Aš labai greitai, – pažadėjo Rašėlė. Suprasdama, ko jis bijo, pridūrė: – Čia nėra didelių vaikų, niekas tavęs nestumdys.

Rodos, Timis, vis vien dvejojo, tad Rašėlė pamąščiusi paklausė:

– Negi grįžęs nenorėsi ledų torto?

Tai buvo veik atviras grasinimas. Timis sutriko, tada sunkiai atsidusęs linktelėjo.

– Gerai. Palauksiu.

Tokie buvo paskutiniai Rašelės girdėti *jo* žodžiai.

Ji užsliuogė virve. Sekėsi sunkiau, nei ji tikėjosi, bet viršuje viskas buvo nuostabu. Visas pasaulis atrodė tarsi siūbuojantis tinklas. Rašelei teko įsikibti abiem rankomis, kad išlaikytų pusiausvyrą, kojų pirštais ji stengėsi apimti ilgas linguojančias virves. Užudė tyrą orą ir pajuto saulės spindulius. Tada linksmi nusikvatojo ir ėmė šokinėti žvalgydamasi į spalvotus plastikinius vamzdžius aplinkui.

Atsigręžusi Timio neberado.

Rašelės kūnas įsitempė. Jis *turėjo* būti čia. Žadėjo laukti.

Bet jo nebuvo. Iš čia ji matė visą minkštai išmuštą patalpą po voratinkliu, ši atrodė visai tuščia.

Ką gi, tikriausiai jis nulindo vamzdžiais atgal. Svirduliuodama ir klupčiodama, nepaleisdama tinklo Rašėlė patraukė atgal prie virvės. Greitai nusliuogusi žemyn įkišo galvą į vamzdį ir sumirksėjo tamsoje.

– Timi... – išgirdo slopų savo balso aidą. Atsakymo nesulaukė; kiek matyti, vamzdis buvo tuščias. – Timi!

Ją nusmelkė siaubinga nuojauta. Ausyse tebegirdėjo mamos balsą, sakantį: „Rūpinkis Timiu.“ O ji juo nepasirūpino. Dabar jis galėjo būti kažin kur, pasiklydęs milžiniškame statinyje, gal verkė, gal buvo stumdomas didesnių vaikų. Gal netgi nuėjo pasiskusti mamai.

Tada išmuštoje patalpoje Rašėlė išvydo angą, ganėtinai didelę keturmečiui arba labai liesam penkiamečiui pralįsti. Tai buvo plyšys tarp dviejų minkštų sienų, vedantis į lauką. Ji iškart suprato, kad Timis išlindo pro jį. Iš Timio galėjai tikė-

tis, kad pasirinks trumpiausią kelią. Ko gero, jis jau drožė pas mamą.

Rašelė buvo labai liesa penkiametė. Vos kartą užkliuvusi išsiringė pro plyšį ir gaudydama kvapą atsidūrė lauke, dulkiname šešėlyje.

Jau ketino traukti į priekinę lipynių dalį, bet pastebėjo palapinę plazdančią dangą.

Palapinė buvo pasiūta iš blizgančio vinilo, raudoni ir geltoni dryžiai atrodė kur kas ryškesni už plastikinius vamzdžius. Durų medžiaga pleveno vėjyje, ir Rašelė suprato, kad bet kas gali ją pakelti ir įeiti vidun.

Timis nebūtų ten ėjęs, pamanė ji. Tai visai nepanašu į jį. Bet kažkodėl kamavo bloga nuojauta.

Ji dvejojama spoksojo į duris, uosdama dulkių ir kukurūzų spragėsių kvapą. Aš drąsi, tarė sau ir žingtelėjo į priekį. Atitraukė medžiagą nuo palapinės durų, tada ištiesusi kaklą pažvelgė vidun.

Buvo per tamsu ką nors įžiūrėti, bet spragintų kukurūzų kvapas čia atrodė stipresnis. Rašelė tykino vis artyn, kol atsidūrė pačioje palapinėje. Akims apsipratus, suvokė esanti ne viena.

Palapinėje stovėjo aukštas vyriškis, vilkintis ilgą šviesų lietpaltį, nors lauke buvo šilta. Rodos, jis nepastebėjo Rašelės, nes rankose kažką laikė. Prilenkęs galvą prie to daikto rankose jis kažką su juo darė.

Tada Rašelė pamatė, ką jis daro, ir suprato, kad suaugusieji meluoja sakydami, jog milžinų, žmogėdrų ir kitų pasakų pabaisų tikrovėje nėra.

Nes aukštasis vyras laikė ir *valgė* Timį.

2

SKYRIUS

Valgė ar ką kita darė dantimis. Rodos, draskė ir čiulpė. Panašiai kaip Palas, dorodamas savąjį šunų ėdalą.

Akimirką Rašėlė stovėjo sustingusi. Pasaulis pasikeitė, viskas atrodė lyg sapnas. Tada ji išgirdo kažką klykiant; suskaudus gerklei, suprato klykianti pati.

Aukštasis vyras pažvelgė į ją.

Pakėlė galvą ir pasižiūrėjo, ir Rašėlė suprato, kad tasai veidas ją amžiais kamuos per sapnus.

Ne, jis neatrodė bjaurus. Tik plaukai buvo raudoni it kraujas, o akys spindėjo auksu – kaip gyvūno. Iš jų sklido neregėta šviesa.

Rašėlė pasileido bėgti. Suprato, kad negerai palikti Timį, bet buvo per daug baisu. Ji elgėsi anaip tol ne kaip drąsuolė, o kaip tikra mažė, bet negalėjo savęs perveikti. Tebeklykdama apsigręžė ir išmovė pro palapinės duris.

Beveik išmovė. Galva ir pečiai išlindo, viršuje ji jau matė raudonus plastikinius vamzdžius – ir tada ant jos *Gymboree* fir-

mos marškinėlių nugaros nusileido ranka. Didelė stipri ranka sustabdė ją pusiaukelėje. Rašėlė prieš ją buvo bejėgė kaip aklas kačiukas.

Tempiama atgal į palapinę ji kai ką pamatė – *savo mamą*. Ši išsuko iš už lipynių kampo, išgirdusi Rašėlės klyksmą.

Mamos akys atrodė plačios, burna pražiota, ji žengė spėriai. Skubėjo gelbėti Rašėlės.

– Mamaaaaaaaaa! – suklykė Rašėlė ir vėl atsidūrė palapinėje.

Vyriškis nusviedė ją, kaip darželinukas nusviestų suglamžytą popieriaus lapą. Rašėlė krito ant kieto pagrindo, koją suskaudo taip, kad kitąsyk ji būtų pravirkusi, o dabar nekrepė į tai dėmesio. Stebeilijosi į Timį, gulintį ant žemės šalia jos.

Timis atrodo keistai. Kūnas kaip skudurinės lėlės, rankos ir kojos išskėstos, oda balta. Akys įsmeigtos tiesiai į palapinės lubas.

Jo kakle buvo matyti dvi skylutės, aplink jas kraujas. Rašėlė suinkštė. Ji jau bijojo net klykti. Ir kaip tik tada išvydo baltą dienos šviesą ir priešais save stovintį žmogų. Mamą. Praskleidusi palapinės durų medžiagą mama įėjo vidun, ieškodama Rašėlės.

Tada nutiko baisiausia ir keisčiausia – policija, Rašelei vėliau pasakojant, niekaip negalėjo tuo patikėti.

Rašėlė pamatė, kaip mama prasižiojo ir pažvelgė į ją, ketindama kažką sakyti. Tada išgirdo balsą – bet tai buvo ne mamos balsas.

Balsas skambėjo jos mintyse.

Palauk! Viskas gerai. Tik tu turi tūnoti labai labai tyliai.

Rašėlė pažvelgė į aukštąjį vyrą. Jo lūpos nejudėjo, bet kalbėjo jis. Mama irgi žiūrėjo į jį, jos veidas keitėsi, dabar ji atrodė atsipalaidavusi... buka. Stovėjo visiškai ramiai.

Aukštasis vyras smogė mamai į kaklą, ji parkrito, galva atvirto kaip sulaužytai lėlei, tamsūs plaukai išdriko ant žemės.

Rašėlė tai matė, dabar viskas atrodė dar panašiau į sapną. Mama buvo mirusi. Timis miręs. O vyriškis spoksojo į ją.

Tu nesijaudini, suskambėjo balsas galvoje. Tu nebijai. Nori prieiti prie manęs.

Rašėlė juto jo balso trauką. Aukštasis vyras tempte tempė ją prie savęs. Ji nurimo, nebebijojo, užmiršo mamą. O tada išvydo geltonas jo akis, jos atrodė *alkanos*. Staiga suvokė, ką jis nori jai daryti.

Tik ne man!

Ji atšoko nuo balso ir vėl šovė prie palapinės durų.

Šįkart pavyko išlįsti. Ji iškart puolė prie lipynių angos.

Dabar ji mąstė taip, kaip niekada anksčiau. Toji mergytė, mačiusi mamą parkrintant, verkdamą užsiglaudė mažoje jos kerte-lėje. Naujoji Rašėlė karštligiškai spraudėsi pro plyšį į minkštai išmuštą patalpą, nuovokioji Rašėlė suprato, kad nebėra prasmės verkti, nes niekam tai neberūpi. Mama jos išgelbėti nebegalės, tad teks gelbėtis pačiai.

Ji pajuto, kaip kulkšnį sugriebė ranka – taip stipriai, kad vos nesutraišė kaulų. Toji ranka ją trūktelėjo ir pamėgino įtempti atgal į plyšį. Rašėlė iš visų jėgų spyrė, pasimuistė, tada, kojinei nusmukus, įtraukė koją į išmuštąją patalpą.

Grižk! Turi tučtuojau sugrižti!

Balsas skambėjo kaip mokytojo, buvo sunku nepaklusti. Bet Rašėlė jau spraudėsi į artimiausią plastikinį vamzdį. Lindo greitai kaip niekad gyvenime, brozdindamasi kelius, atsisirdama basomis kojomis.

Bet pasiekusi pirmą langelį pamatė į ją žvelgiantį veidą.

Tai aukštasis vyras spitrijosi į ją. Rašelei ropojant pro šalį, pabeldė į plastiką.

Lyg žaibo kirtis ją pervėrė baimė. Ji ėmė ropoti dar greičiau, bet beldimas neatsiliko.

Dabar buvo beldžiama apačioje, po ja. Rašėlė pasiekė kitą langelį ir dirstelėjo žemyn. Matė saulėje spindinčius jo plaukus, blyškų veidą, žvelgiantį į ją.

Ir jo akis.

Leiskis žemyn. Balsas atrodė nebe toks griežtas, kone meilus. Nusileisk, ir aš tau nupirksiu ledų. Kokie tavo mėgstamiausi?

Dabar Rašėlė suprato, kaip jis įsiviliojo Timį į palapinę. Ji nesiliovė ropojusi.

Ir niekaip negalėjo nuo jo pabėgti. Vyriškis žingsniavo kartu, po pat Rašele, laukdamas, kol ji išlįs arba pasieks tokią vietą, kur bus galima ją sučiuoti.

Aukštyn. Turiu lipti aukštyn, pamanė ji.

Rašelę ginė instinktas, tarsi koks šeštasis pojūtis būtų rodęs, kuriuo keliu sukti, kai gali rinktis. Ji lindo kreivais vamzdžiais, tiesiais vamzdžiais, linguojančiais vamzdžiais iš sukabintų drobės juostų. Kol galiausiai atsidūrė pačioje aukščiausioje vietoje.

Tai buvo stačiakampė patalpa minkštomis grindimis ir tinklinėmis sienomis. Atrodo, Rašėlė pasiekė priekinę lipynių dalį – matė būreliais stoviniuojančius tėčius ir mamas, juto vėją.

Apacioje pakėlęs galvą stovėjo aukštasis vyras.

Šokoladinių sausainių? Mėtinių traškučių? Kramtomosios gumos?

Jai prieš akis kilo vaizdai. Burnoje buvo justai tai vienoks, tai kitoks skonis. Rašelė karštligiškai apsidairė.

Čia buvo triukšminga – visi vaikai lipynėse spygavo. Kas gi būtų atkreipęs dėmesį, jei ji būtų ėmusi šaukti? Kiekvienas būtų pamanęs, kad žaidžia.

Tau tereikia nulipti. Juk žinai, kad kada nors teks nulipti.

Rašelė matė blyškų į save atgręžtą veidą. Akys lyg tamsios kiaurymės: alkanos, kantrios, pasikliaujančios savo jėga.

Jis žinojo ją pričiupsiąs.

Jis žinojo laimėsias. Pasipriešinti neįmanoma.

Tada Rašelės viduje kažkas tarsiu sudužo ir ji padarė vienintelį dalyką, ką penkiametis gali padaryti suaugusiajam.

Prakišo plaštaką pro šiurkščias tinklo virves, nusibrozdindama odą. Tada ištiesė rankelę į aukštąjį vyrą.

Ir suklykė kaip niekad gyvenime. Veriamas klyksmas nustelbė kitų vaikų keliamą triukšmą. Ji klykė taip, kaip darželyje mokė klykti ponias Brius – jei prikibtų koks nepažįstamasis.

– Geeeeelbėkit! Geeeeelbėkit! Tas žmogus nori mane paliesti!

Ji vis klykė rodydama ranka. Ir pamatė žmones atsigręžiant.

Bet jie nieko nedarė, tik žiopsojo – daugybė pakeltų veidų. Nė vienas nesujudėjo.

Tam tikra prasme tai atrodė dar blogiau už visa, kas nutiko iki šiol. Jie ją girdėjo, bet niekas neketino padėti.

Tada ji pastebėjo kai ką krustelint.

Tai buvo didelis berniukas, dar ne visai suaugęs vyras. Jis vilkėjo uniformą kaip Rašelės tėtis, kol dar buvo gyvas. Vadinausi, jūreivis.

Berniukas piktu, niūriu veidu žengė prie aukštojo vyro. Tada sukruoto ir kiti žmonės, lyg jiems tebtūtų reikėję pavyzdžio. Keli vyrai, tikriausiai tėčiai. Moteris su mobiliuoju.

Aukštasis vyras apsigrėžė ir spruko.

Šmurkštelėjo po lipynėmis ir pasuko į tolimąją dalį, prie palapinės, kurioje buvo Rašelės mama. Vyras judėjo labai greitai, kur kas greičiau už visus kitus žmones.

Bet prieš pradingdamas pasiuntė Rašelei mintį.

Mes dar susitiksim.

Jam išnykus iš akių, Rašėlė susmuko šalia tinklo ir pajuto šiurkščią virvę įsikertant į skruostą. Žmonės apačioje ją kvietė, jiems už nugaros šnabždėjosi vaikai. Bet visa tai atrodė nesvarbu.

Dabar ji galėjo pravirkti – būtų buvę neprošal, tik, rodos, jai nebeliko ašarų.

Iš policijos nebuvo jokios naudos. Atėjo dviese, vyras ir moteris. Ši lyg ir buvo linkusi tikėti Rašele. Bet kaskart, kai iš akių atrodavo, kad tuoj patikės, papurtydavo galvą ir sakydavo: „Vis dėlto ką iš *tiesų* tas vyras darė Timiui? Mažute, mieloji, žinau, tai siaubinga, bet *pasistenk* prisiminti.“

Vyriškis išvis niekuo netikėjo. Rašėlė juos abu būtų iškart iškeitusi į jūreivį iš žaidimų aikštelės.

Palapinėje buvo terasta jos mama perlaužtu kaklu. Timio nė kvapo. Rašėlė pamanė, kad vyriškis, ko gero, jį nusinešė.

Ji nenorėjo svarstyti, kam.

Galiausiai policininkai ją nuvežė pas tetą Koriną, vienintelę likusią artimą giminaitę. Teta Korina buvo jau sena, dabar ji

skaudžiai suspaudė Rašelės delnus savo kaulėtomis rankomis, apsikabino ir pravirko.

Ji nusivedė Rašelę į kambarį, sklidiną keistų kvapų, ir pamėgino duoti vaistų, padedančių užmigti. Vaistai priminė sirupą nuo kosulio, tik nuo jų nutirpo liežuvis. Rašelė luktelėjo, kol teta Korina išeis, tada išspjovė sirupą į delną ir nusišluostė rankas į paklodę lovos kojūgalyje, uždengusi antklodę.

Tada rankomis apsiglėbė kelius ir taip sėdėjo spoksodama į tamsą.

Ji buvo per maža, visiškai bejėgė. Tai atrodė didžiausia bėda. Jam sugrįžus, ji negalės nieko padaryti.

Nes jis tikrai sugrįš.

Rašėlė suprato, kas tas vyriškis, nors suaugusieji ja ir netikėjo. Jis buvo vampyras – kaip tie, kuriuos rodydavo televizorius. Kraują geriantis pabaisa. Ir jis žinojo, kad ji tai supranta.

Todėl ir pažadėjo dar susitikti.

Kai tetos Korinos namuose galiausiai įsivyravo tylą, Rašėlė pirštų galais pritykino prie spintos ir ją pravėrė. Pasilypėjo ant batų lentynos, tada rangydamosi ir pasispirdami užsikabarojo į viršutinę lentyną virš drabužių. Buvo ankšta, bet Rašėlė sutilpo. Kartais pravartu būti mažam.

Ji turi pasinaudoti visais savo pranašumais.

Kojos pirštu Rašėlė uždarė spintos duris. Tada ant savęs susikrovė megztinius ir kitus sulankstytus drabužius, užsiklojo net galvą. Paskiau susirangė ant kietos pliko medžio lentynos ir užsimerkė.

Vėliau naktį užuodė dūmus. Nusileido nuo lentynos – vėliau nukrito nei nulipo – ir savo kambarielyje išvydo liepsnas.

Nė nesusivokė, kaip jai pavyko perbėgti pro ugnį ir pasprukti iš namo. Visa naktis atrodė lyg vienas begalinis miglotas košmaras.

Nes teta Korina neišėjo. Kai atvažiavo gaisrinės mašinos su sirenomis ir mirksinčiomis šviesomis, buvo jau per vėlu.

Nors Rašėlė žinojo, kad gaisrą sukėlė *jis* – vampyras, policija ja nepatikėjo. Policininkai nesuprato, kam jam būtų reikėję ją žudyti.

Rytą ji buvo nuvežta į vaikų namus, pirmuosius iš daugelio. Žmonės ten atrodė malonūs, bet Rašėlė nesileido myluojama ir guodžiama.

Jau žinojo, ką jai reikės daryti.

Jei norės išgyventi, turės tapti stipri ir tvirta. Negalės niekuo kliautis, su niekuo užmegzti ryšio. Niekas jos neapgins. Net mama nepavyko apginti.

Ji turės apsiginti pati. Turės išmokti kovoti.